

Der var egentlig kun et Punkt, hvori det afveg derfra, det var et Punkt, som Regjeringen havde sat ind i Forslaget, da det blev forelagt Folkethinget; men det var ganske vist et meget væsentligt Punkt, som jeg strax skal tillade mig at henlede Opmærksomheden paa. Dette Punkt fandtes i Forslagets § 2, men det findes ikke i det her foreliggende, da det er udstemt under Behandlingen i det andet Thing. Det nævnte Punkt gif ud paa, at den, som efter denne Lovs Strafftræden har erholdt Næringsadkomst paa et Haandværk uden forinden at have afslagt en af de i Lov om Haandværks- og Fabriksdrift m. v. af 29de December 1857 § 27 omtalte Svendeprover i sit Fag, er uberettiget til at antage Lærlinge. Derved gjøres ganske vist et noget større Skridt til at fastne Forholdet for Haandværkeres Vedkommende, naar disse altsaa ikke uden den nævnte Betingelse ere berettigede til at antage Lærlinge, saaledes som dette Begreb er at forståa efter dette Forslag, hvor Udtrykket „Lærling“ jo bliver en Slags officiel Betegnelse for den, som kontraktmæssig er antagen af Mesteren saaledes, at denne paatager sig at uddanne ham, medens Medhjælperforholdet kan vedblive uforandret. Thi Ingen falder ind under denne Lov, som ikke vil ind derunder, eller undlader at oprette Lærlingekontrakt. Dette Punkt blev som nævnt indsat i Lovforslaget af Regjeringen, men har altsaa ikke fundet Folkethingets Bifald. Det vil let ses, at det er et Forslag, som giver Loven en noget større Rækkevidde, end den kunde faae efter den tidligere Affattelse, og jeg tillægger dette Punkt megen Betydning, ligesom jeg tror, at det i alt Fald bør tages under Overveielse, om man ikke skal gjenoptage det. Jeg skal strax tillade mig at tilføie, at i det andet Thing var der et Mindretal, som ønskede at stille Vædringsforslag om Udvidelse af dette Forslag fra Regjeringens Side, saa at det ikke blot kom til at gjælde for Haandværksdrift, men ogsaa for saadanne Handelsnæringer, for hvilke der allerede er indført frivillig Svendeprove. Disse frivillige Svendeprover have for Handelslærlinges Vedkommende ikke hidtil kunnet tillægges den Betydning, som de nu have for Haandværkslærlinge, idet Loven af 29de December 1857 alene for de sidstnævnte kjender eller tilsteder, om jeg saa maa sige, frivillige Svendeprover, saaledes som de nærmere kunne ordnes ved fgl. Anordning hvad der nu, saavidt det er mig bekendt, er Tilfældet i alle Rjbstæder. Jeg kan ikke negte, at da Mindretallet i det andet Thing stillede i dette Forslag om Udvidelse af Bestemmelsen i § 2, kunde jeg ikke se rettere

— og jeg udtalte det ogsaa under Forhandlingerne — end at det var naturligt, at man ikke blot tog Handelsnæringer med, men at man ogsaa lod Loven omslutte alle de Næringer, hvor der overhovedet kunde blive Tale om at aflægge frivillige Svendeprover, idet man derved vilde komme til langt større Fasthed og en mere betryggende Ordning med Hensyn til Faguddannelsen. Jeg skal nu henstille det Spørgsmaal til nærmere Overveielse her i Thinget, og jeg tror, det vil erkjendes, at det fortjener en saadan Overveielse, men jeg bør tilføie, hvad jeg vistnok ogsaa antydede, at det nævnte Punkt ikke fandtes paa det Lovforslag, som i sin Tid blev endelig vedtaget her i Landstinget. Der er fremdeles en Del mindre væsentlige Bestemmelser, om det ikke end er egentlige Vædringsforslag, som jeg mener at kunne forbigaa, men jeg skal dog nævne enkelte Bestemmelser, som kom ind i Lovforslaget under dets Behandling i Folkethinget. Dertil høre Bestemmelserne under Nr. 2 og 3 i Lovforslagets § 2; der er derved stiftet en Udvidelse af Begrebet „uberettiget til at antage Lærlinge“, som neppe kan vække nogen Betænkelse i nogen Retning. Endvidere hører dertil den sidste Linie i Lovforslagets § 4, som gaar ud paa, at Mesteren ikke blot skal drage Omsorg for, at Lærlingen i Læretiden erholdt Undervisning i en af de paa Stedet værende Handels-, Haandværks- eller tekniske Skoler, men at han desuden skal forunde Lærligen den fornødne Tid dertil, samt udrede Betalingen for Undervisningen, medmindre Andet er bestemt i Kontrakten. Den Forandring, der herved er stiftet i Lovforslaget i Sammenligning med det tidligere af Landstinget vedtagne, ligger deri, at medens det oprindelige Forslag havde en almindelig Bestemmelse om, at der skulde gives Lærlingen Udgang til teknisk eller anden saadan Undervisning, har man nu ønsket fastslaaet, at der i selve den Kontrakt, der oprettes, skal træffes en udtrykkelig Bestemmelse om Undervisningen, samt om, hvem der skal betale den. Forslaget er derfor nu redigeret saaledes, at Mesteren, naar ikke Andet er bestemt, skal betale for Undervisningen. Det er jo nogenlunde konformt med, at Mesteren i det Hele har Ansvaret for Kontraktens Oprettelse og Ordning, jeg har derfor for mit Vedkommende ikke kunnet finde Noget at indvende derimod. I samme § 4 findes en lille Sætning, der gaar ud paa, at det i Kontrakten skal bestemmes, hvorledes Lærlingen skal hyskelses under mulige Arbejdsstandninger. Jeg har i og for sig maattet yttre mig mod denne Bestemmelse, skjøndt den ikke frembyder stor